

Svende, som havde Arbejde hos Kontraappellanten, for at formaa dem til at undlade at arbejde for ham, saafremt han ikke vilde gaa ind paa at betale det paagældende Arbejde efter en under Sagen fremlagt Priskurant, som han havde paategnet sit Navn. Men selv afset fra denne Anvendelse af Trusler findes Skrædderforbundet ved det ommeldte Vagthold udenfor den paagældendes Lokale at have gjort sig skyldigt i et retsstridigt Forhold lige overfor ham, og det uden Hensyn til, hvilken Betydning der maatte tillægges den anførte Priskurant og Kontraappellantens Paategning af sit Navn herpaa, idet Skrædderforbundet i hvert Fald har været uberettiget til paa foranførte Maade at forsøge egenmægtigt at gennemføre sin formentlige Ret.

Denne har derfor haft tilstrækkelig Hjemmel til ved Nedlæggelse af Forbud at væge sig imod den fra Skrædderforbundets Side udviste Adfærd, og da Kontraappellanten ved Højesteret kun har paastaaet det nedlagte Forbud stadfæstet, for saa vidt det gaar ud paa, at der ikke ved Trusler maa søges langt Hindringer i Vejen for Tilgang af Arbejdskraft til hans Forretningsbrug, medens Forbudets øvrige Indhold er frafaldet, vil Forbudet, der i hvert Fald i den saaledes begrænsede Skikkelse er lovmedholdeligt, for saa vidt være at stadfæste.“

„Hovedappellanten maa dernæst anses pligtig til at erstatte de Udgifter og det Tab, der er paaført den paagældende gennem det retsstridige Forhold.“

3. Højesteretsdom af 9. Juni 1926, jfr. U. f. R. 1926, Side 649, I. B. 3.

4. Offentliggørelse af Navne paa arbejdsvillige.

1. Hof- og Stadsretsdom af 26. November 1888, jfr. U. f. R. 1889, Side 242.

Ovnsætter E. Witschas mod Redaktør E. Winblad.

For i en Artikel i et Dagblad at have meddelt, at nogle navngivne Arbejdere var optraadt som Skruebrækkere paa en Fabrik, blev Redaktøren anset med Straf dels efter Straffelovens § 217, da Sigtelsen i hvert Fald af indstævnte var benyttet som Ukvemsord eller Skældsord, og dels efter § 220, der ligeledes maatte anses overtraadt ved den anførte Meddelelse.

Ved Højesteretsdom af 10. November 1890 i H. R. T. 1890—91, Side 457, jfr. U. f. R. 1891, Side 34, blev Straffelovens § 217 anvendt, idet dels de i Overretsdømmen anførte Grunde, dels de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrkede, at Udtrykket „Skruebrækker“ i den omhandlede Artikel var brugt som Ukvemsord eller Skældsord.

2. Hof- og Stadsretsdom af 23. December 1889, jfr. U. f. R. 1890, Side 181.

Emilie Svendsen mod Redaktør af Tobaksarbejdernes Fagblad S. C. Olsen.

I Tobaksarbejdernes Fagblad for Juni 1889 fandtes en ikke underskreven Artikel under Overskriften „Førræder-Rubrikken“, hvori det udtaltes, at Bladet vilde offentliggøre „Navnene paa de Individer, der under Strejken i Faget har svigtet deres Kolleger“. Og endvidere „disse Snyltedyr, som er skyldige i, at . . . Strejken har været saa længe . . .“. Som et saadant Individ navngaves Citanten.

Ved Dommen udtaltes det, at da der maatte gives Citanten Medhold i, at de omtalte Udtryk er fornærmelige for hende og indeholdt en Krænkelser af Privatlivets Fred, og det end ikke var gjort gældende af indstævnte, at Udtrykkene var beføjede, idømtes indstævnte Straf efter Straffelovens §§ 217 og 220.

3. Hof- og Stadsretsdom af 23. Maj 1898, jfr. U. f. R. 1898, Side 531.

Skræddersvend Olsen mod Redaktør E. Winblad og Skræddernes Strejkekomité.

Under en Sag, som en Skræddersvend havde anlagt mod en Redaktør og Skræddernes Strejkekomité i Anledning af en i et Dagblad med Underskrift optagen Meddelelse om, at Citanten havde arbejdet paa en Tid, da der var Arbejdsnedlæggelse, blev Redaktøren fundet alene ansvarlig og anset efter Straffelovens § 220, da han trods Citantens Opfordring til ham kun havde opgivet Strejkekomiteens Formands Navn og Bopæl, men ikke givet saadanne Oplysninger om de øvrige Medlemmer, at Ansvar ogsaa kunde gøres gældende mod dem.